

Sygn. akt IV Ka 562/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Lidia Haj (spr.)

Sędziowie: SO Bogusław Słowik

SO Grażyna Paweła-Gawor

Protokolant: st. prot. Ewa Krzyk

przy udziale Bogusława Machyni Prokuratora Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej,
po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2013 roku, sprawy

R. W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 279 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa-Podgórze w Krakowie z dnia 30 stycznia 2013r. sygn. akt XI K 664/11/P

uznając apelację za oczywiście bezzasadną wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy i zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 410 (czteryście dziesięć) złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

SSO Grażyna Paweła-Gawor SSO Lidia Haj SSO Bogusław Słowik

Sygn. akt IV Ka 562/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie Wydział IV Karny Odwoławczy z dnia 15 listopada 2013 roku

R. W. oskarżony został o to, że: w dniu 24 września 2009 roku w K. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, co do których prowadzone było odrębne postępowanie, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci metalowych kotew dokonał zaboru w celu przywłaszczenia lodówko – chłodni, wartości 3000 złotych, na szkodę H. W. i firmy (...)Sp. zo.o. tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk

Sąd Rejonowy dla Krakowa -Podgórze w Krakowie w wyroku z dnia 30 stycznia 2013 roku sygn. akt XI K 664/11/P odnośnie oskarżonego R. W. orzekł jak następuje:

VIII. oskarżonego **R. W.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia, (a opisanego w części wstępnej wyroku jako punkt 7) z tym, że z opisu czynu eliminuje wyrazy „po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci metalowych kotew” i „H. W. i” kwalifikuje ten czyn jako występki z art. 278§1 kk i za to na mocy art. 278 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

IX. na mocy art. 69§1 i 2kk, art. 70§2 kk i art. 73§2 kk wykonanie orzeczonej oskarżonemu R. W. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat, oddając oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora;

X. na mocy art. 33§2 kk wymierza oskarżonemu R. W. karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 zł (dziesięć) złotych;

XII. na zasadzie art. 627 kpk i art. 624 § 1 kpk zasądza od oskarżonego R. W. na rzecz Skarbu Państwa częściowe koszty sądowe tj. kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu poniesionych wydatków, zwalniając od zapłaty kosztów w pozostałej części.

Apelację od wyroku wniósł obrońca oskarżonego R. W. zaskarżając wyrok w odniesieniu do tego oskarżonego, tj. pkt.: VIII, IX, X i XII w całości, zarzucając:

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na niezasadnym przyjęciu, iż oskarżony R. W. dopuścił się czynu opisanego w akcie oskarżenia, zakwalifikowanego przez Sąd, jako występki z art. 278 § 1 kk oraz obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na wynik sprawy, a to art. 7 oraz art. 5 § 2 kpk, poprzez dowolną ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów oraz rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, a także art. 442 § 3 kpk poprzez niesprostanie przez Sąd I Instancji jego wymogom.

W związku z tymi zarzutami, obrońca oskarżonego wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. VIII, IX, X i XII poprzez uniewinnienie R. W. od czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia i przyznanie mu kosztów obrony z wyboru od Skarbu Państwa za wszystkie dotychczasowe Instancje wg. n. p, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I Instancji .

Sąd Odwoławczy zważył co następuje;

Apelacja obrońcy oskarżonego na uwzględnienie nie zasługiwała. W sytuacji kiedy podniesione w niej zarzuty nie znalazły żadnego potwierdzenia na gruncie niniejszej sprawy, skargę uznano za oczywiście bezzasadną.

Kontrola odwoławcza nie potwierdziła zasadności zarzutu obrazy art. 5 § 2 kpk.

Z treści wyroku i uzasadnienia, gdzie Sąd przedstawił stanowcze ustalenia faktyczne oraz dokonał swobodnej oceny dowodów wynika, że po stronie Sądu orzekającego nie pojawiły się nie dające się usunąć uzasadnione wątpliwości odnośnie kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego ani nie zostały rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonego.

Obrońca nie wykazał też, aby Sąd a quo orzekł ewentualnie bez dostrzeżenia i wyjaśnienia istniejących w sprawie uzasadnionych wątpliwości w tej mierze. W tej sytuacji, zarzut obrazy art. 5 § 2 kpk był nieuzasadniony. Wątpliwości odnośnie kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego i jego udziału w przypisanym mu przestępstwie posiada wyłącznie obrońca oskarżonego i stanowią one, co wynika z argumentacji skargi, skutek dowolnej oceny materiału dowodowego przez skarżącego. Podkreślenia przy okazji wymaga, że w świetle art. 5 § 2 kpk znaczenie mają tylko uzasadnione wątpliwości Sądu, nie zaś strony procesu.

Wbrew zarzutowi apelacji, Sąd Odwoławczy nie stwierdził, aby Sąd a quo oparł ustalenia faktyczne sprawy na dowolnie ocenionym materiale dowodowym.

Przytoczona w apelacji obrońcy argumentacja dla uzasadnienia zarzutu obrazy przez Sąd I instancji przepisu art. 7 kpk, sprowadza się do przytoczenia prezentowanej przez oskarżonego w toku postępowania linii obrony, w/g której jakkolwiek był obecny w pobliżu miejsca kradzieży lodówki przez oskarżonych A. O. i K. N., to jednak nie brał w tym udziału, co więcej odmówił propozycji wzięcia udziału w kradzieży, częściowego przytoczenia argumentacji Sądu I instancji przedstawionej na wykazanie niewiarygodności wyjaśnień oskarżonego R. W. i przeciwstawienia jej

przez obrońcę własnej, odmiennej przy tym od Sądu orzekającego możliwości oceny danego dowodu lub okoliczności powołanej w uzasadnieniu przez Sąd I instancji. W szczególności, obrońca próbuje nadać odmienne znaczenie, niż uczynił to Sąd I instancji obciążającym oskarżonego wyjaśnieniom A. O., który w postępowaniu przygotowawczym opisał okoliczności kradzieży lodówki, w tym wskazał, że oskarżony R. W. bez wątplenia brał w tym faktyczny udział, bo przybył z nim i K. N. na miejsce zdarzenia i pomógł im w załadunku kradzionej lodówki do samochodu K. N. oraz wyjaśnieniom K. N. wskazującym na udział R. W. w kradzieży. Powyższe nie dowodzi jednak dowolnej oceny dowodów przez Sąd, gdyż skarżący nie wykazał, aby dokonana przez Sąd a quo ocena obciążających oskarżonego wyjaśnień A. O. i K. N. naruszała i konkretnie jakie zasady wiedzy i logiki, czy doświadczenia życiowego. Okoliczność, że dowód z wyjaśnień współsprawców K. N. i A. O. można było ocenić odmiennie niż uczynił to Sąd, nie stanowi o obrazie art. 7 kpk, która zachodzi tylko wtedy, gdy Sąd ocenia dowód sprzecznie z opisanymi tu regułami. Należy zauważyć, że oskarżony K. N. był przesłuchany w postępowaniu przygotowawczym konkretnie co do okoliczności kradzieży lodówki firmy (...) i wyjaśnił wtedy, że był tam wtedy obecny oskarżony. Powyższe ocenione, dodatkowo w powiązaniu z wyjaśnieniami A. O. opisującymi udział oskarżonego R. W. w zdarzeniu, trafnie doprowadziło Sąd do wniosku, że R. W. brał udział w kradzieży lodówki. Sąd Rejonowy dokonał też trafnej, swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonych K. N. i A. O. w zakresie gdzie zmienili przed Sądem wersję i w opozycji do wersji prezentowanej w postępowaniu przygotowawczym, na rozprawie nie obciążali już oskarżonego R. W. udziałem w przedmiotowej kradzieży. Sąd weryfikował też wiarygodność ich wersji w aspekcie posiadania przez nich ewentualnego interesu w niezasadnym pomówieniu R. W. i trafnie stwierdził jego brak po stronie współsprawców.

Próżno szukać w argumentach apelacji wywodów wykazujących, na to że Sąd obraził takim rozumowaniem reguły art. 7 kpk, nie dając wiary nowej wersji tych oskarżonych. W miejsce tego, skarżący niepewnie twierdzi, że taka interpretacja Sądu „wydaje się błędna”, bo w czasie zatrzymania typowym zachowaniem jest obciążanie wszystkich możliwych osób w celu rozłożenia odpowiedzialności na dużą liczbę osób i zmniejszenie swojej roli lub uwolnienie się od odpowiedzialności karnej. Obrońca domyśla się, że tak pewnie myśleli K. N. i obciążając oskarżonego R. W., a po uregulowaniu się ich sytuacji zmienili zeznania na korzystne dla tego oskarżonego. Taki tok rozumowania, nie wykazuje jednak błędów w rozumowaniu Sądu, a stanowi dywagacje oparte na pozaprocesowych domysłach skarżącego, przy podkreśleniu, że oskarżeni na przytoczoną tu przez obrońcę kalkulację przy zmianie wersji nie powoływali się. Okoliczność, iż pewne okoliczności, w tym fakt odbycia przez nietrzeźwego oskarżonego, podróży na skuterze nocą nad zalew B., gdzie doszło do kradzieży lodówki, można było ocenić w sposób oczekiwany przez oskarżonego nie zaś, tak jak uczynił to Sąd po rozważeniu zgodnie ze wskazaniem art. 410 kpk całości dowodów i okoliczności ujawnionych na rozprawie, nie dowodzi, aby Sąd dokonał dowolnej oceny dowodów, gdyż raz jeszcze podkreślić należy, że wybór wiarygodnych źródeł dowodowych jest prerogatywą Sądu prowadzącego postępowanie i odnoszącego wrażenie co do wiarygodności dowodów z bezpośredniej ich obserwacji na rozprawie. Granice swobodnej oceny dowodów stanowi obowiązek oceny dowodów zgodnie ze wskazaniem art. 7 kpk.

Jeżeli strona zamierza wykazać obrazę przez Sąd art. 7 kpk, powinna wykazać jakim regułą swobodnej oceny Sąd uchybił. Jeśli tego nie czyni, a ogranicza się do zapewnienia, że badane zdarzenie miało inny przebieg niż ustalił Sąd, nie może liczyć, że zostanie uwzględniona. Sama możliwość przeciwstawienia ocenie Sądu odmiennej oceny dowodów nie dowodzi o obrazie art. 7 kpk.

Zarzut obrazy art. 442 § 3 kpk także okazał się bezzasadny.

W pierwszym rzędzie skarżący nie wykazał, których zaleceń Sądu odwoławczego zawartych w poprzednim orzeczeniu Sąd I instancji nie wykonał. Kontrola odwoławcza z urzędu tego problemu prowadzi do wniosku, że do obrazy przedmiotowego przepisu nie doszło.

Sąd Rejonowy wnikliwie przeprowadził postępowanie dowodowe, wyjaśniając kwestie dotyczące własności i wartości skradzionej lodówki. Rzetelnie i wszechstronnie ocenił dowody, wskutek czego trafnie modyfikował opis czynu przypisanego oskarżonemu. Uzasadnienie wyroku spełnia wymogi art. 424 kpk.

Mając powyższe na uwadze, przy braku okoliczności o jakich mowa w art. 439 kpk lub art. 440 kpk, wyrok w zaskarżonej części tj. w odniesieniu do oskarżonego R. W. utrzymano w mocy.

Wobec nieuwzględnienia apelacji obrońcy, na zasadzie art. 636 § 1 kpk i 8 ustawy z dn. 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223) kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciążono oskarżonego.

SSO Grażyna Paweła-Gawor SSO Lidia Haj SSO Bogusław Słowik

JM